

HELEN FIELD SOVÁ

JAKO STÍN

DETEKTIVKA

☰ KNIHA ZLIN

Jako stín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Helen Fieldsová

Jako stín – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

Copyright © Helen Fields, 2021

Translation © Nela Knapová, 2022

Cover Photo © Magdalena Wasiczek / Arcangel

ISBN tištěné verze 978-80-7662-405-4

ISBN e-knihy 978-80-7662-412-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-413-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-411-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

thrill

JAKO STÍN

HELEN FIELDSOVÁ

JAKO STÍN

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

≡ KNIHA ZLIN

Pro Caroline Hardmanovou,
vtipnou, nadanou, laskavou a (bohudík) nesmírně trpělivou duši

PROLOG

Zdálky se hrob zdál nově vykopaný a prázdný. Ptáci přelétající ve výšce nad ním, obdařeni zrakem dostatečně ostrým na to, aby zpozorovali i ten nejdrobnější pohyb svíjející se žízaly či přeběhnutí brouka, však v hlubině jámy dobře viděli starou rakev. Její dřevěné víko rozložil čas. Čas a tlak další rakev uložené na ní. Rodinná hrobka uchovává více vzpomínek a více těl než hrob jednotlivce.

Kdyby hlína dokázala vyprávět, tato díra v zemi by ze sebe chrlila jeden příběh za druhým. O tělech, která se v ní octla a potom zmizela. O naději a zklamání. O půdě rozrývané častěji, než se na místo posledního odpočinku sluší. To ponuré pohřebiště nikdo příliš ne navštěvoval a ti, kdo tam zavítali, se na jeho vzdálený okraj už celá léta nevydali. Byl to starý hřbitov, kde se už nepohřbívalo. Ležel za hranicemi města uprostřed kruhu stromů, jež strážily duše zemřelých uvnitř a chránily prostor před zvědavými zraky zvenku.

Podle potřeby tam jezdil jeden muž. Navštěvoval tam jeden hrob – a občas nepřijel sám. Vždy si sedl na trávu, mluvil k náhrobnímu kameni a poté pozorně naslouchal, jako by čekal, až mu odpoví. Někdy rakev vykopal a jindy ji zase pohřbil. Vždy tu samou. V polovině případů s ní pohřbíval lidskou duši. Občas i nejednu. Poté se tam objevil po několika měsících. To tu rakev zase vyprázdnil. Na náhrobek položil nové květiny. Ostatky po důkladném očištění uložil do kufru auta. Rakev odtáhl do křoví a jámu zakopal.

Kdykoliv se tam ukázal, ptáci ten den nezpívali. Po zemi nepřeběhl ani z větve na větev nepřeskočil jediný hlodavec. Slunce se schovalo

za oblaka. Jako by svět věděl, že se schyluje k dalším slzám. Nyní zelo vrchní patro rodinné hrobky opět prázdnotou. Jen čekalo, až se znovu zaplní. Čas tam nehybně stál a rituál se neustále opakoval, až hrob nebyl ničím jiným než otáčivými dveřmi mezi tímto a oním světem.

KAPITOLA

PRVNÍ

Spící žena a cizí člověk, který ji už celé hodiny pozoruje ze skrytu temného výklenku za závěsy její ložnice. Z ničeho jiného ten výjev nesestával. Byl to pavouk, trpělivý a nehybný, připravený přepadnout a omráčit svoji oběť. Nebylo v tom nic zlovolného. Dělal to z nutnosti. Bílé prostěradlo zakrývající ženino tělo se s každým jejím nádechem a výdechem v zapomnění spánku zvedalo a klesalo. Tři kroky vpřed, a mohl by natáhnout ruku a dotknout se jí, prohrábnout jí ty dlouhé tmavé vlasy, vtisknout jí půlměsíc svého nehtu do dólíčku, který se jí vyrýsoval na pravé tváři pokaždé, když se usmála. Dokonale by mu padla do náruče.

V duchu změřil kašdíčkou část jejího těla. Dvakrát kolem ní prošel tak blízko, až se o ni otřel, jednou na ulici a jednou před školou. Ten druhý pokus byl riskantní, ale přinesl ovoce. Nejdříve se obával, že celé to pozorovací období bude nezáživné. To se ovšem náramně mylil. Seznamovat se s životy svých vyvolených se stalo jeho kyslíkem, zatímco svět kolem něj začal pomalu blednout.

Uznale přejel prsty po vršku prádelníku po svém boku. Ani smítko prachu. Žádné ulepené otisky dětských prstů. Angela byla manželka, matka a hospodyně. Její ložnice to příkladně dosvědčovala. Stěny zdobily fotografie. Rodinné snímky a fotografie ze svatby, která se konala před více než deseti lety a na nichž se nevěsta v cudných šatech a s vlasy vyčesanými do drdolu, z nějž viselo pár volných kudrlin, tiskla do náručí svého ženicha. Příklad pro závěr večera, pomyslel si Fergus.

Celé měsíce musel trpělivě vyčkávat, než zjistil, kdy její manžel nebude doma, a potom se mu konečně naskytla ideální příležitost. Otec se rozhodl využít edinburského srpnového počasí a vzal děti – sedmiletého chlapce a pětiletou dívku – na noc pod stan. Angelin manžel to nemohl vědět, ale ten výlet pro ně bude dobrým tréninkem. Po dnešní noci bude svobodným otcem, pokud se znovu neožení. Fergus si ale nedokázal představit, proč by se někdo vůbec snažil Angelu nahradit. Byla naprosto dokonalá.

Každé ráno vodila děti do školy, kluk uháněl před ní, někdy na kloběžce, zatímco holčička se matky držela pevně za ruku. Rád je sledoval takhle pohromadě. Z Angeliny tváře ani na chvíli nezmizel úsměv, když u sebe měla svoje ratolesti. Nikdy neviděl, že by byla unavená nebo našťvaná. Za celou tu dobu, co ji pozoroval, během všech těch cest, kterých byl svědkem, nikdy neotočila oči v sloup, nezívla ani se na ně neutrhla. Na fotografiích po stěnách ložnice jen jako matka od dětí nepózovala, ale aktivně se jim věnovala. Naposledy si snímky prostudoval a všechny do jednoho si je pečlivě uložil do paměti. Na jednom objímala syna, který v ruce svíral jakousi sportovní trofej, na jiném dělala celá rozesmátá s dcerou muffiny a z tváře jí zářila ryzí láska. Další fotografie zobrazovala celou rodinu na kolech, zjevně museli zastavit nějakého kolemdoucího, aby je vyfotil a zachytil jejich pospolitost.

Fergus už v té ložnici předtím byl. Odnesl si odtamtud kousky Angely s sebou domů. Z koše na prádlo hedvábně měkkou halenku. Z kabelky rtěnku. Z koše v koupelně ostříhané nehty, na nichž byl stále patrný barevný lak. Ve své vlastní ložnici jí zasvětil celý kout a samotnou složku. Papírovou, nikoliv digitální. Byl nemocný, ne hloupý. Do počítače se může někdo nabourat. Informace, které nashromáždil, pocházely z materiálního světa. Její datum narození a oddací list získal z veřejných záznamů. Věděl, kde nakupuje, k jakému obvodnímu lékaři dochází a s kým se přátelí. Díky vynaloženému úsilí sestavil časovou osu, která mu poskytla podrobný přehled o jejím týdenním harmonogramu.

Angelin kuchyňský odpadkový koš představoval nekonečný zdroj informací. Polotovary či průmyslově zpracované potraviny kupovala zřídka, spíše dávala přednost čerstvému ovoci a zelenině. Žádné časopisy neodebírala, ale občasný výtisk novin skončil vždy v recyklačním kontejneru na papír. Upřednostňovala kostky mýdla před tekutými verzemi s pumpičkou. A brala antikoncepci. Vyhozené balení, které využívala minulý měsíc, měl rovněž zastrčené ve složce. Neplánovala další děti, alespoň ne teď. Byla spokojená.

Připlížil se blíž k posteli a vdechl její vůni. Než vzkouzla do postele, dala si koupel. On byl v domě dávno předtím. Bylo snazší ji nechat, ať se ubezpečí, že jsou všechna okna zavřená a dveře zamčené, a myslí si, že cokoliv, co by jí mohlo ublížit, zůstalo venku za ochrannou hranicí jejího domu. Mezitímco ležela v horké lázni a bublinky levandulové koupelové soli jí laskaly pokožku, přesvědčil se, že jsou všude zatažené závěsy, a ze zámku zadních dveří vytáhl klíč. Nemělo smysl nic riskovat. Kdyby ji něco předčasně vylekalo nebo ho zaskočila a dala se na útěk, nesměla uniknout ven.

Když bylo vše zajištěné, sedl si ke dveřím koupelny a poslouchal, jak si brouká. Představoval si, jak si světle zelenou žínkou přejíždí po celé délce rukou a nohou, mezi prsy a po krku až na zátylek. Čekal, zatímco si četla knihu, které si všiml na posteli, kde předtím ležela připravená na čerstvě vyprané osušce a županu. Když uslyšel zvuk padající vody, jenž značil, že se zvedla, přemístil se do okenního výklenku za závěsem a soustředil se, aby dýchal tiše a nehýbal se. V ložnici v patře zůstala okna otevřená, aby dovnitř proudil chladnější noční vzduch, ale on se je chystal zavřít, až usne a bude tvrdě spát. Kdyby křičela, donesl by se ten zvuk do ulice a zalarmoval sousedy. To Fergus nemohl dovolit.

Teď už stál přímo nad ní. Tolik se nadřel, než sem dospěl, že téměř nedokázal snést pomyslení, že to skončí. Tedy než se uviděl v zrcadle. Viselo na zadní stěně naproti oknům a odrazela se v něm Angelina hlava spočívající na polštáři a muž tyčící se nad ní. Její vlasy se leskly

a měly zdravou barvu, zatímco jeho kštice hrubě ostříhaná strojkem předčasně šedivěla a řídla daleko více, než by u muže s náběhem na čtyřicítka měla. Ve sporadickém světle z pouliční lampy dopadajícím dovnitř přes závěs nebyly jeho oči výrazné, ale přesto rozeznal jejich barvu vody obklopené bílou, již protkávaly červené prasklinky. Nejvíce ale prozrazovala jeho pokožka. Nazelenale bílá. Vosková, nezdravě vyhlížející, strádající.

Fergus Ariss umíral.

Bez ohledu na to, kolik času přesně mu zbývalo, ho neměl dost na to, aby stihl všechno. Kdysi snil, že bude cestovat. Ve dvaceti měl na zdi pověšenou mapu světa. Pokaždé, když odněkud přijel, měl z příslušné části seškrábat křídovou barvu. Díky školnímu výletu do Francie si mohl setřít jednu zemi za hranicemi Velké Británie a poté byl ještě pozván na kamarádovu rozlučku se svobodou v Amsterdamu. Vždycky chtěl navštívit Spojené státy. Prozkoumat Peru. Jeho největším snem bylo vidět Velkou čínskou zeď. Teď si musí všechna svá poslední přání před smrtí splnit ve Skotsku. I ke skotským hranicím to pro něj totiž teď už bylo příliš daleko.

Zradilo ho tělo. Lékaři pro něj nemohli nic udělat, navzdory jejich naléhání, že by je to měl alespoň nechat zkusit. Cítil zápach hniloby vlastního těla. Pachutí smrti v jeho ústech nedokázala překrýt žádná bylinka ani žádný druh koření. Bolest a zármutek střídaly chvíle, kdy měl jasnou mysl a věděl, že smrt pro něj bude vysvobozením. Měsíce nemocniční péče nepředstavovaly odpověď. Prodlužovat život bez ohledu na jeho kvalitu nebylo ničím jiným než pomalým vyhasínáním. Nechtěl vyhasnout víc, než už byl. Chtěl na onen svět vypálit plnou parou vpřed. Ale měl tak málo času a zbývalo mu tolik práce. Počínaje Angelou.

Proplížil se kolem paty postele, vyzul si boty a opatrně se celou svojí vahou položil na matraci. Když se přitiskl k Angelinu tělu, po obličejí jí přeběhl úsměv. Zapadli do sebe jako dva kousky puzzle, a když jí zajel jednou rukou do pasu a ona cosi zamumlala, jemně jí zabořil tvář

do krku a vdechl vůni jejího šamponu. Tolik ho v náručí hrála. Byla tak měkká. Stvořená pro něj.

Vzápětí se vzbudila, nadechla se tak prudce, až jí záda odskočila od Fergusova hrudníku, a ztuhl jí každý sval v těle. Trhla sebou, ale na to byl připravený. Sevřel ji svojí paží pevněji, přitáhl ji zpátky k sobě a volnou ruku jí protáhl pod krkem a zakryl jí ústa.

„Nic se neděje,“ zašeptal. „Angelo, neboj. Nechci ti ublížit, věř mi.“

Pokoušela se kopat, mířila mu patami do holení, ale sílu jejích pohybů tlumila příkrývka, a Fergus jí přes dolní polovinu těla přehodil svoji pravou nohu. Její horký, vlhký dech se mu zachytával v dlani a Angela škubala hlavou zprava doleva jako divoké zvíře. Vyčkával. Nic ho nepřekvapilo. Ten scénář si přehrál stokrát, možná tisíckrát. V kapse měl kapesník a na něm pečlivě odměřenou dávku chloroformu. Měl s Angelou svoje plány, a aby je uskutečnil, potřeboval, aby se mu nevzpírala. Fergus ji chtěl nedotčenou.

„Jen to ze sebe dostaň,“ řekl jí. „Vím, že máš strach a jsi zmatená, ale já jsem si tě vybral.“

Angela se nahnula dopředu, otevřená ústa mu zabořila do prstů a skousla. Fergus se snažil udržet svůj stisk, ale ruka ho zradila. Prsty se mu okamžitě napřímily a zápěstí ucuklo, což Angele poskytlo prostor, aby sehnula hlavu a praštila jí Fergusovu do obličeje. Zadní část její lebky se přeměnila na opravdovou zbraň, která mu rozsekla nos od úrovně očí pod kořen. Polštář byl najednou jednou obrovskou záplavou rozčuchaných, zakrvácených vlasů. Nic neviděl a tvář mu zakryla maska mučivé bolesti. Pravou rukou a nohou ji však stále stejně pevně svíral na místě. Plivla a v ruce mu přistálo cosi teplého a měkkého, jak ji držel přišpendlenou k posteli. Ten kus masa pocházel z jeho prstu, uvědomil si, když ji převrátil na záda a zalehl ji, aby se nepokoušela utéct.

„To nic, nech si pomoci,“ drmolil.

Kapky krve z jeho obličeje se rozprskávaly o ten její. Angela začala štkát.

„Nezlobím se. Nebreč,“ pokračoval.

Fergus vytáhl pravou rukou z kapsy kapesník a levé předloktí jí přitom přimáčkl na hrudní kost. Prudce vydechla.

„Prosím vás ne...“

„Co, neublížíte mi? Proč bych to dělal? Já jsem pro tebe ten pravej, jsem tvoje životní láska, Angelo.“

Přitiskl jí kapesník ke rtům. Bavlněný polibek ve tmě. Angeliny boky se pod ním vzepjaly a Fergus si představil jinou postel a to, jak se ho drží a chce si ho přitáhnout na sebe.

Prognula krk. Ze všech sil se snažila bojovat, ale on dychtil po jejím podvolení víc než ona po své svobodě. Zoufalství mu pomohlo přeměnit se ve výjimečnou šelmu. Cítil její zubní pastu, lán divoké máty. Diamanty v jejích očích představovaly větší poklad, než jaký si kdy představoval, že bude vlastnit.

Potom k němu obloukem letěla lampička z nočního stolku. Kdyby byla rozsvícená, zanechala by za sebou duhovou klenbu světla. Sice si jí všiml, ale uvědomil si, že už se jí nevyhne. Při dopadu na jeho lícní kost se roztránila, keramický podstavec se proměnil na drť a ta se mu zaryla do kůže.

Angela se rvala zarputileji a Fergus se zakymácel, v hlavě mu od všech zranění na nose a tváři hučelo jako ve vosím hnízdě. Důležité bylo, aby jí kapesník udržel na ústech, dokud neusnula, ale ruku měl slabou a třásla se mu, a ke všemu teď viděl Angely dvě, byt' ani jednu ostře. Potřeboval si nějak pomoci, aby rukou vytvářel stále stejný tlak, a tak k ruce přitiskl vlastní čelo, čímž zdvojnásobil vyvíjenou sílu a mohl přitom na chvíli zavřít oči. Jestli teď ztratí vědomí, bude po všem. Když se Angela dostane zpod něj, bude nahraný. Všechno, co chtěl, ta ubohá špetka času, která mu zbývala, se vypaří jako pára nad hrncem.

Bušila do něj jednou pěstí. Musel ji znovu přemoci, dokud se mu nepodvolí.

Fergus hrdinně posbíral poslední zbytky sil, o kus se nadzvedl a celou svojí vahou sebou mrštil na její hrudní koš. Volnou rukou ji opadl za zápěstí a ona ho zesláble škrábala nehty do kloubků. Postel je

mokrý, uvědomil si. Koleno měl zabořené v něčem vlhkém a teplém. To nevadilo. Naopak to bylo dobře. Uvolňovala se. Vzdávala. Celá hlava mu bzučela a hořela a zaplavila ho vlna nevolnosti. Angelina ruka mu vyklouzla ze sevření, jak se mu svět nejdřív rozmlžil a potom postupně zčernal. Zakrýval ji svým tělem, na jejích ústech kapesník, ruku a nakonec i čelo, a déle už se bezvědomí nedokázal ubránit.

Bylo možné, že si pro něj smrt přišla mnohem dříve, než čekal? Fergus se zhluboka nadechl, snažil se opanovat bolest a toužil tam zůstat s Angelou, ale v hlavě se mu nelítostně točil kolotoč, a i když to bylo životně důležité, nedokázal z ní slézt, nezvládl zvednout hlavu ani jí sundat ruku z úst.

Angelino tělo se pod ním zatřásl.

Nedokázal se zvednout.

Angela se přerývaně, namáhavě nadechovala nosem, zatímco se u ní projevoval účinek chemické látky, jíž byl napuštěný kapesník, který měla na ústech.

Nedokázal se zvednout.

Poslední dech, který ji slyšel vypustit z těla, zněl jako nelidské zachrčení. Přál si ji utěšit, říct jí, že je mu to líto. Měl s ní tak velké plány, a celé se to tak strašlivě pokazilo. Teď musí začít od začátku. Ale nejdříve bude muset najít někoho nového.

KAPITOLA

DRUHÁ

Nejradši měla noc. Denní barvy vybledly a uprostřed těch šedivých odstínů si konečně byla s ostatními rovna. Connie Woolwineová vyšla z působivě vyhlížejícího hotelu Balmoral a přeběhla silnici směrem k Leith Walk. Byla půlnoc, ale z edinburských ulic stále sálalo teplo. Podniky, které měly povolení zavírat v pozdějších nočních hodinách, vyháněly poslední zákazníky. Z hloučků těchto flamendrů se k ní v závislosti na míře opilosti nesl zpěv i nářek. Míjela je, v jedné kapse džínů vstoupí kartu od hotelového pokoje a ve druhé mobil, jinak si s sebou nic nevzala, chtěla si po dlouhém letu protáhnout nohy a ztratit se v ulicích cizího města, což jí vždycky přivodilo naprosto osvobozující pocit.

Ve Skotsku byla poprvé. Měla za sebou prvních šest hodin. Budovy se zdály být natolik architektonicky dokonalé a jako vystřižené z historie, až budily dojem, jako by nebyly postavené, ale vyčarované. Světla z vysokých budov se mihotavě odrážela v ulicích. Byl to lidský mišmaš, který jí trochu připomínal Boston. Zahnula vlevo na Union Street a zaslala, jak se v Edinburghu cítil člověk bezpečně. Všichni, kdo tam bydleli, si neustále viděli vzájemně do talíře. Byli propojení. Střed Edinburghu byl lidským tělem, v němž každá ulice představovala krevní cévu a nebylo v něm příliš mnoho oblastí, kde by se nacházely výhradně jen kanceláře či obchody. V tomhle městě se dalo žít, ne pouze existovat.

Z myšlenek ji vytrhlo hvízdnutí, a tak otočila hlavu k muži, který jejím směrem ten nevídaný rádooby kompliment vyslal. Než ho očima

našla, obklopili ji další muži. Do nosu ji uhodil závan alkoholových výparů a vzápětí vdechla pach piva a levných lihovin, kterými si nedlouho předtím naplnili žaludky dvacetiletí mladíci, očividně stížením těžkým opileckým zatměním smyslů.

„Ty jseš tu sama, kočičko?“ oslovil ji ten, který na ni hvízdal.

Podle přízvuku to byl Angličan, ne Skot. V Londýně strávila dost času na to, aby rozpoznala pokroucené samohlásky z East Endu.

„Mám s někým sraz. Musím jít,“ odpověděla stroze, a především chladně a snažila se přitom zase vykročit pryč.

„Seš Američanka. To mi mělo bejt hned jasný, podle tý tvý prdelky. Takový broskvičky se tady jen tak neviděj.“

Klátivě k ní přistoupil, ale Connie ho obešla a ramenem si prorazila cestu mezi dvěma jeho kumpány pryč.

„Nedělej krávu. Dyt' to je jen sranda,“ ozval se jeden z jeho kámošů.

Sama pro sebe obrátila oči v sloup a šla dál.

„Čubka blbá. Se uráží kvůli vtipu,“ přisadil si, když se na něj oplátkou neobořila také.

Dívala se stále před sebe, ale nezrychlila krok ani nezpomalila.

„Si myslíš, že jsme pod tvoji úroveň, co –“

Ruku měl přilepenou na její pravé hýždí jedinou vteřinu, než ho popadla za zápěstí, prudce se otočila a nehet na palci tvrdě zaryla hluboko do světlého pŕlměsíčku u kořene nehtu jeho ukazováku. Jakmile zařval, pustila ho, a on uskočil dozadu a svíral si ruku.

„Do prdele, vona mě práskla paralyzérem nebo co.“ Tiskl si ruku k břichu a oči se mu zalévaly slzami.

Connie se k němu obrátila celým tělem a vysvětlila mu, jak se věci mají.

„Už to nebolí,“ řekla. „Bolelo to, jen dokud jsem na to vyvíjela tlak. Ty jsi mě napadl, takže mám právo se bránit. Půjdu teď dál na konec ulice a nikdo z vás by mě neměl následovat. Mám sklony reagovat přehnaně, když na mě někdo jen tak sáhne. Příště už bych vás vážně mohla zranit.“

Ve skupince to zašumělo, všichni přešlapovali z nohy na nohu a tlumeně nadávali, ale nezdálo se, že by měl někdo z nich chuť pustit se s ní do křížku. Connie na ně kývla, otočila se a vykročila ke Gayfield Street. Už měla být v parku na Gayfield Square a nechtěla na sebe nechat čekat.

Vyrazila pryč normálním tempem. Běžet by byla chyba. Člověk nikdy nesmí dát najevo sebemenší strach. Sexuální predátoři se nijak neliší od panterů – tak jí to bylo vysvětleno na lekcích sebeobran, které krátce po dvacítce poctivě absolvovala. Pantera můžete oklamat, aby vás nepovažoval za oběd, když se mu postavíte, pořádně na něj vytáhnete ramena a vyzývavě se mu podíváte do očí. Ale otočte se, rozeběhněte se, projevte slabost, a stane se z vás chodící předkrm. Obvyčejní muži pohánění testosteronem ji dokázali zastrašit už jen zřídka. Ožralí pitomci se oháněli pěstmi. Mnohem obtížněji se bojovalo proti člověku s mrazivým sebeovládáním.

Connie zahrnula za roh a zjistila, že ačkoliv se parčíku říkalo Gayfieldské zahrady, bylo toto označení dost nadsazené. Tráva v tom nezvyklém horku totiž seschla. Dalo se tam posadit jen na pár opuštěných laviček a po krajích travnaté plochy uprostřed obdélíkového náměstíčka rostly stromy, ale to bylo všechno. Po obvodu parkovala auta a nebylo tam koutku, na který by se z jedné z budov na tom plácku nedalo dohlédnout. Nebylo to místo, kde by se ráda natáhla na dece s knížkou nebo si s někým udělala piknik. Spíš se parčíkem procházelo, než že by tam lidé chodili odpočívat a kochat se.

„Čekáte tu na někoho?“ oslovil ji jakýsi muž.

Stál kousek za ní a byl aspoň o hlavu vyšší než ona, musel mít skoro metr devadesát.

„To jste mě poznal, nebo takhle náhodně oslovujete ženy v noci normálně? Protože tím si dost zaděláváte na průšvih.“

„Kristepane, to ode mě bylo hloupé, máte pravdu. Měl jsem se jednoduše představit. Předpokládal jsem...“

„Nic se neděje.“ Podala mu ruku. „Vy budete inspektor Baarda, vidíte?“

Pomalu mu táhlo na padesať, byl vysoký, měl kudrnaté hnědé vlasy, široká ramena a postavu, z níž bylo na první pohled jasné, že je to bývalý sportovec, který přednedávnem začal ztrácet vůli cvičit.

„Ano.“ Energicky jí potřásl rukou. „A vy doktorka Woolwineová.“

„Connie,“ opravila ho. „Tak pojďme.“ Pustila mu ruku a vyrazila ze zatravněné plochy na silnici a po cestě zkoumala okolní budovy. „I když tu je tolik obytných domů, nikde nevidím žádné nainstalované bezpečnostní kamery. Získala policie vůbec něco?“

„Téměř nic, co by mohlo být k užítku. Toho 20. srpna slunce zapadlo v osm třicet osm. Elspeth Dunwoodyová zmizela kolem půl desáté večer. Svědci ji viděli vejít do parčíku pět minut po deváté z jiné ulice a její vozidlo zachytily bezpečnostní kamery ob dvě ulice v devět dvacet čtyři. Ale jinak nic. Většina kamer tady zabírá vchodové dveře nebo chodník. Máme ji na jednom záběru, jak v dálce nastupuje do svého vozu, ale nic bližšího.“

„Viděl jste ten záznam?“ zeptala se Connie, která si stoupla doprostřed jednoho z parkovacích stání, začala se otáčet kolem dokola své osy a pořizovat si mobilem fotky okolí.

„Ještě ne. Přijel jsem z Londýna teprve dnes odpoledne. Stavil jsem se na kriminálním oddělení, prošel jsem si složku, a než jsem jel sem, ubytoval jsem se v hotelu. Omlouvám se, neměl jsem zhlédnutí toho záznamu odkládat. To jsem zanedbal.“

„Nemusíte se mi omlouvat, já jsem jen námezdní síla. Upřímně mi ani není moc jasné, co tu v téhle fázi dělám. Obyčejně pracuju na jiných případech. Tady, stoupněte si sem ke mně. Chci vědět, které z těch oken jsou byty a které kanceláře.“

„Ehm, neslušelo by se počkat na nějakou vhodnější hodinu, než začneme –“

„Ne,“ utnula ho. „Rozhlížejte se a odhadněte, kolik se nám tu v reakci pohne závěsů.“

„Pardon, ale co přesně chcete –“

Její výkřik proletěl jako šíp půlnoční tmou a prorazil si cestu i tím nejpevnějším dvojitým sklem a nejsilnějšími závěsy.

„Jedna, dvě, tři, čtyři... No podívejme,“ zamumlala Connie, když na ně vykoukla první hlava a následně se i v dalších bytech začalo rozsvěcet a otevírala se okna.

„Někdo zavolá policii,“ pronesl Baarda tiše.

„To je dobře. Zajímalo by mě, jak rychle sem k nahlášenému incidentu dorazí.“

Otevřely se dveře a vyšel z nich muž v kostkovaném županu. Connie nedokázala potlačit úsměv.

„Potřebujete pomoc? Obtěžuje vás ten muž?“

„Děkuju, že jste se přišel zeptat. Ale je to policista, takže se nic neděje.“

„V tom případě jste vzbudila celé náměstí pro nic za nic. Nechtěla byste mi vysvětlit proč?“

Vyzařoval z něj postoj, který si dokázali vypěstovat pouze ryze zámožní lidé, a hlasitost, s jakou se vyjadřoval, měla dávat najevo jeho nadřazenost. Connie si bezděčně prohrábla vlasy, potom vrazila ruce do kapes a přistoupila k muži blíž.

„Byl jste 20. srpna mezi devátou a půl desátou večerní doma?“ zeptala se a úmyslně jeho otázku přešla, jako by ji neslyšela.

„Nejspíš ano. Večery trávím většinou doma, ale nechápu, proč se na to ptáte.“

„Slyšel jste ten večer nějaký křik? Cokoliv, co vás nějak znepokojilo nebo jen přimělo vyhlédnout ven? Možná se vám o nějaké výtržnosti zmínili druhý den sousedi.“

„Ne, nic takového. Je tu obecně dost klid, a to hlavně k večeru, když opadne provoz.“ Rázně si utáhl pásek županu a uhladil si vlasy. „Měl bych se vrátit zpátky.“ Zvedl oči k oknům sousedních domů, z nichž na ně shlížela řada zvědavých tváří.

„Samozřejmě,“ odpověděla Connie. „Díky za pomoc.“

Baarda ji upřeně sledoval, zatímco muž odcházel s bradou vztyčenou zpátky dovnitř. Connie se usmála, když za ním zapadly dveře. Župany jí zkrátka nešly do hlavy.

„Máte taky takový?“ zeptala se Baardy a v koutku jí škubalo.

„Ehm, tedy, ano, mám. Můžu se zeptat...“

„Můžete,“ skočila mu opět do řeči. „Ale prosím vás, hlavně se mě pokazej jako správný Brit neptejte, jestli se můžete na něco zeptat, než se na to vzápětí zeptáte. Dost to združuje. Stejně bych vám neřekla, že nemůžete.“

Baardovi zazvonil telefon.

„Ano, žádnou jednotku sem není třeba vysílat,“ ujistil volajícího.

„Jsme na místě, k žádnému incidentu tu nedošlo. Děkuji uctivě.“

„Děkuji uctivě?“ Connie se zasmála. „No to mě podržte, vážně si připadám jako v *Panství Downton*. To jste chodil na Eton, že mluvíte tak zdvořile?“

I na uboze osvětleném náměstí bylo vidět, jak Baardovi zrudly tváře.

„Chodil! Páni, já myslela, že na Eton chodí jen šlechta a kluci z královské rodiny.“

„To je široce rozšířený mýtus,“ zadržel Baarda. „Ale stále tu jsme pod drobnohledem. Patrně bychom se měli přesunout na nějaké diskrétnější místo.“

„Patrně,“ pronesla Connie svým nejlepším britským přízvukem, ale zůstala neochvějně stát a stejně upřeně jako přihlížející sledovali ji, pozorovala ona je. „Elspeth odsud nikdo neunesl. Šla dobrovolně. Tohle je majetná rezidenční čtvrť, kde obyvatelé reagují na hluk, takže je takové vyrušení něco nezvyklého. Zařvěte kdekoliv v New Yorku, a lidi si jen zesílí televizi. Zdejší obyvatelé se ozvou, ohradí se. Vykouklo na nás kolik, dvacet, možná třicet párů očí? V půl desáté večer by určitě někdo vyhlédl ven, protože Elspeth by křičela mnohem hlasitěji a déle než já, kdyby ji někdo unášel.“

„A přesto zmizela,“ namítl Baarda.

Connie si založila ruce na prsou, opřela se o pouliční lampu a tvář obrátila ke hvězdám.

„Lidé mizí každý den. Neunesou stres v práci nebo zjistí, že mají nějakou strašlivou nemoc. Podívají se do zrcadla a najednou jim přijde, že sami sebe nedokážou vystát. Mohla bych vám vyjmenovat tisíc různých důvodů. Ještě sice nevím, proč Elspeth zmizela, ale můžu vám s jistotou říct, že ji tady nikdo do toho auta nenutil nastoupit proti její vůli.“

„Protože nekřičela?“ uvažoval Baarda. „Mohli jí u krku držet nůž nebo v zádech hlaveň zbraně. Ticho nemusí nutně znamenat svolení.“

„To nemusí,“ souhlasila Connie se zdviženým prstem. „Ale moderní média nám přece jen v něčem prospěla, co se týče změny určitého chování. Zvláště ženy teď moc dobře vědí, že pokud nasednete do auta k pachateli, přicházíte o veškerou moc, vzdáváte se. Nejspíš vás znásilní a následně pravděpodobně zabije. Většina žen by raději riskla kulku nebo bodnutí nožem, než aby do toho auta nasedla, protože si je moc dobře vědoma toho, že ta cesta by nejspíš vedla na konečnou.“

„A kdyby jí únosce pohrozil, že ublíží jejím dětem? To není obtížné – vyjmenuje jí, jak se jmenují, kde bydlí, možná kam chodí do školy. Jaká matka by se mu nepodvolila, aby ochránila svoje potomstvo?“

„Potomstvo?“

„Děti,“ řekl.

„Já vím, co to znamená,“ ujistila ho. „Jen to znělo trochu zkostnatěle. Ale souhlasím, že to je mnohem efektivnější způsob, jak ženou manipulovat. Její únosce by ji v tom případě musel sledovat delší dobu. Kdybych to byla já, snažila bych se za sebou nechat stopy. Zahodila bych kabelku, stáhla si hodinky nebo prstýnek, zakopla bych a spadla, aby na zemi zůstaly kapky krve. Prostě cokoliv, co by dokazovalo, že jsem tu byla, a teď jsem pryč. Že jsem v nebezpečí. Přepokládám, že byl v oblasti proveden forenzní průzkum?“

„Prý ano. Nic se nenašlo,“ informoval ji. „Takže ta vaše teorie zní jak?“

„Že na med se chytí víc much než na ocet. Proč ženě vyhrožovat, aby byla vyplašená, když ji můžete oslovit naprosto uvěřitelně?“

K falešným dokladům se dostanete snadno – tak se vydávejte za policistu. Kupříkladu jí namluvte, že s vámi musí jet na místo nějaké nehody. Stačí ji dovézt na nějakou slepou silnici mimo město. Pak už je to dost jednoduché.“

„Její vůz se nenašel,“ podotkl Baarda.

„Zatím,“ prohlásila. „Prosím vás, co tu doopravdy děláme?“

Baarda se pousmál a pokrčil rameny.

„Vyšetřujeme,“ odvětil.

„Já jsem forenzní psycholožka. Pomáhám sestavovat profily sériových vrahů. Ale teď jsem na náklady daňových poplatníků tady. Vás sem dokonce povolali z Londýna.“

„Edinburská kriminálka je zahlcená. Mají nějaké lidi vyslané k Interpolu a nějaké na nemocenské. Potřebovali vypomocť,“ vysvětlil jí. „Nic záhadného v tom nehledejte.“

„Až na to, že se tady nevyšetřuje vražda. Jde o zmizení, bez sebe-menších známek cizího zavinění či napadení. No tak, víte víc, než mi říkáte. Sem s tím.“

„Jak to víte?“

„Pokrčil jste rameny. To je strojené gesto. Zřídka to člověk udělá mimovolně, jako když v šoku vykulí oči. Snažil jste se působit nezávaně a odvést řeč stranou. To dotyčného vždycky spolehlivě prozradí.“

Baarda si povzddechl. „Byl jsem upozorněn, že je to něčí snacha.“

„Podnikatele, celebrity nebo politika?“ zeptala se Connie.

„Záleží na tom?“

„Jen pokud chcete získat správný profil jejího únosce. Jestli zmizela z politických důvodů, bude to jiný osobnostní typ než někdo, kdo to udělá kvůli penězům. Jestli je ta vlivná osobnost činná v legislativě či u policie, mohlo by se jednat o pomstu. Mohla bych pokračovat donekonečna, ale bude rychlejší to shrnout jako ano, záleží na tom.“

„Je to vedoucí globální technologické společnosti, který je vše-obecně známý svojí filantropií a má víc politických kontaktů, než bych dokázal vyjmenovat... a už chápu, kam jste tím mířila.“

„Ale nějak se to zatím ututlalo. Do médií neprosáklo ani ň.“

„Já bych si tipl, že to je pokus o vydírání a že jakýkoliv informační únik by rozhodl o náhlém a tragickém konci Elspethina života. Z toho, že mě dali do týmu s psycholožkou, jsem byl stejně překvapen jako vy. Pokud jde o to, že jsme placeni z peněz daňových poplatníků, tak jsem si jist, že peněžité dary příslušným místům, k nimž se dotyčné strany bezesporu uchýlí, zdaleka předčí celkové státní výdaje, a touto cestou máme alespoň k dispozici veškeré policejní prostředky a informace.“

„Aha,“ zamumlala Connie, načež k němu přistoupila blíž a ztlumila hlas. „Víte, já ale nemůžu vytvořit profil někoho, jehož existenci si nejsme jistí. Zatím mi přijde, že Elspethin životní styl s sebou nesl velký tlak. Takový, který vás mohl jednoho dne přimět nasednout do vlaku a následně se stopem dopravit neznámo kam a dočista se ztratit.“

„Myslíte, že to udělala?“ zeptal se Baarda.

„Já jsem forenzní psycholožka, ne vědma. Zítra budu muset navštívit její rodinu, jestli vám mám pomoci. Můžete to zařídit?“

„Jistě, ale až ráno.“ Podíval se na hodinky. „Teď už je na telefonáty příliš pozdě. Mám pronajaté auto. Můžu vás svézt zpátky k hotelu, jestli chcete?“

„To by bylo fajn,“ přijala Connie. „Děkuju.“

„Nemáte zač. Výběr vozidel už však bohužel nebyl valný. Neměl jsem jinou možnost než si vzít tu zářivě žlutou obludnost tamhle.“ Ukázal směrem k opačnému rohu náměstí.

Connie na něj zůstala překvapeně koukat. „Vás na to nikdo neupozornil?“ podivila se.

Baarda sraštil obočí.

„Já mám achromatopsii. V osmnácti jsem utrpěla zranění hlavy, které způsobilo krvácení do mozku. Od operace a odstranění toho hematomu vidím pouze černobíle, respektive odstíny černé a bílé. Obávám se, že se mi budete muset naučit popisovat věci lépe, pokud jde o jejich barevnost.“

„Doslova nevidíte barvy? Ani trochu?“

„Pamatuju si je, ale ne samy o sobě. Dokážu si ale barvu přiřadit k předmětu, místu, někdy i emoci. Zvyknete si na to.“

„Vy jste si na to zvykla?“ vyhrkl.

Connie se chvíli odmlčela. „Je pro mě jednodušší správně číst výrazy obličeje, pohledy do krajiny jsou z nějakého důvodu krásnější, západy slunce nic moc a sem tam si asi obléknu něco, co se tříská. To je celé.“

„To bych neřekl,“ opáčil. „Já si svět bez barev nedokážu představit.“

„Já nežiju ve světě bez barev,“ jemně ho opravila. „Žiju ve světě, který si musím sama svou myslí vybarvit. Byl byste překvapený, čeho všeho si všimnete, když na to musíte vynaložit takové úsilí jako já.“

„Proto jste se zaměřila na profilování, kvůli svému pohledu na svět?“ Baarda namířil klíči k řadě aut a jedno mu odpovědělo zablíkním světel.

„Ne,“ odpověděla Connie a přešla na stranu spolujezdce. „S profilováním jsem začala, abych přežila.“

KAPITOLA TŘETÍ

Třešňově červené BMW stálo opuštěné na zatočené příjezdové cestě. Connie se k němu postavila zády s rukama v bok a upřeně se zadívala na policisty, kteří na místo dorazili jako první.

„Teď se v myšlenkách krok po kroku vraťte na začátek,“ nařídila jim. „Oba dva. Od chvíle, co jste sem přijeli a poprvé Elspethino vozidlo uviděli, až po to, jak jste vystoupili a šli k němu. Jakým okénkem jste se podívali dovnitř? Kdo se dotkl jakých dveří? Snažte se co nejlépe si vybavit, co jste viděli.“

„Se nezlobte, madam, ale nechápu, jak to pomůže, i kdybysme si vzpomněli...“ ozval se ten troufalejší z nich.

„Doporučovala bych vám nedráždit hada bosou nohou a neříkat mi madam,“ varovala ho Connie.

„Tady se tím vyjadřuje úcta k autoritě,“ řekl na vysvětlenou Baarda.

„Když vám policista v Americe řekne madam, tak se vás buď chystá zatknout, nebo chce, abyste držela hubu a dala si odchod. Odhaduju, že v tomhle případě je to ta druhá možnost. Tak mě poslouchejte a zamyslete se. Byly všechny dveře pořádně zavřené, když jste sem dorazili?“

Na to se jí dostalo nejistého přikývnutí.

„Protože jestli nebyly, vypovídalo by to o tom, že z auta vystupovala ve spěchu nebo že ji při tom něco překvapilo.“

„Ehm, dveře u řidiče možná byly trošičku nedovřeny,“ vykotal druhý policista. „Sáhl jsem po klíče, abych je otevřel, a nemůžu si být jistej, že byly správně zajištěny.“

„Skvěle, přesně o takové drobnosti nám jde.“ Baardova poznámka přehlušila to, jak si Connie nepokrytě povzddechla.

„A klíče?“ vypálila dál.

„Pořád v zámku, madam. Teda mladá pani. S těma jsme nehejbalí.“

„Výpovědi sousedů už máme,“ vysvětlil jí Baarda. „Vypadá to, že ten vůz už tady nějakou dobu stojí, byť přesnější časový rámec jsme nezískali.“

„Kdo tady v tom domě vlastně bydlí?“ zjišťovala Connie.

„Nejlepší přítelkyně Elspeth Dunwoodyové. Ta rodina se momentálně plaví po Karibiku a netuší, proč by tu to vozidlo mělo stát. Nikdo z nich s Elspeth asi dva týdny před jejím zmizením nemluvil.“

„Nejlepší kamarádka v soukromí, nebo na veřejnosti?“ ověřovala si Connie.

„Je v tom snad rozdíl?“ Baarda se tvářil zmateně.

„S některými přáteli člověk mluví jen sem tam a málokdy se s nimi vidí osobně, protože to pouto je dostatečně silné, aby ten omezený kontakt vydrželo. Ty těžko najdete, pokud si s ní nejste blízky a nevíte o nich. Pokud je to ale nejlepší kamarádka, se kterou vyrážela do společnosti nebo s níž se vždycky bavila u školy, když tam dovedly děti, tak si jí někdo zvenku mohl všimnout. Bylo by snadné najít si její adresu a vymyslet si záminku, aby sem Connie přijela.“

„Okamžitě to prověřte,“ nařídil Baarda strážníkům.

Rychle se poroučeli pryč, očividně se jim ulevilo, že byli propuštěni.

„Elspeth v domě není, nemovitost byla důkladně prohledána. Mobil se ve voze nenašel, ale kabelka tam je,“ sdělil jí Baarda.

„Nemá klíče ani kabelku. Ze skříně jí nezmizely žádné šaty a manžel s dětmi o ni mají opravdovou starost. To nevypadá dobře.“

„Se vši úctou, na to člověk nepotřebuje být forenzní psycholog, aby došel ke stejnému závěru.“

„Proč tohle lidi říkají?“ nadhodila Connie, která obcházelá vozidlo a podrobně ho přitom zkoumala. „Se vši úctou. Vždycky to předchází nějaké urážce. Žádné velké, otevřené urážce. Spíš takové ťafce jakoby na okraj.“

„Upřímně se omlouvám, nechtěl jsem vás urazit. Já jen, že se to zdá jasné.“

„Vy máte to omlouvání institucionálně vštípené. Přes to se vážně musíte dostat.“ U dveří spolujezdce si klekla a zblízka zkoumala lak. „Něco tu je. Pojdte mi říct, co tu vidíte.“

Baarda se k ní připojil, takže oba klečeli na šterku a studovali dveře auta.

„Je to červené a vypadá to jako uschlá kapka, ale té tekutiny tam příliš neulpělo. Každopádně je to červená na červené. Jak jste si toho všimla, když nerozeznáte barvy?“

„Pro mě je to vlastně snazší,“ vysvětlila. „Váš mozek klame. Vidí velkou červenou plochu a ta malá červená skvrna se mu na ní těžko rozeznává. Můj mozek pracuje pouze s odstíny. Ta kapka je na červeném laku tmavší. U toho ale užitečnost téhle mé vlastnosti končí, protože nemám tušení, co za tekutinu to aspoň přibližně je. Mohl by to být motorový olej, ale i hořčice, nepoznám to.“ Vytáhla telefon a vyfotila si to. „Jedou sem forenzní technici, že ano?“

„Ano, jsou na cestě. Předpokládám, že pokud to je Elspethina krev, tak buď můžeme čekat telefonát o výkupném, nebo začít hledat její mrtvolu.“

„Na takové závěry nemáme dostatek důkazů, i kdyby to její krev opravdu byla,“ namítla. „Jejímu manželovi ještě nic neříkejte, ale zařídte, ať to v policejní laborce popoženou – a tím myslím, ať máme výsledky rychle jako hamburger ve fastfoodu, a ne jako zákon schválený ve sněmovně.“

„Rozumím. Vezmu si to na starost osobně. Obvolám pár míst a měl bych být schopen získat výsledky DNA do zítřka.“

„To se jen tak někomu nepovede. Na jakém oddělení že jste to v Londýně dělal?“

„Na operačním oddělení Metropolitní policie. Několik let jsem působil u jednotky, která se zabývala únosy. Mám ale podezření, že mě sem vyexpedovali s povděkem. Příliš totiž neodpovídám tomu

novému tamějšímu ideálu, kterým je nonšalantní alfa samec s lehkým strništěm, který tráví tři hodiny denně v posilovně.“

„To na operačním oddělení Metropolitní policie nejsou žádné ženy?“ podivila se Connie.

„Ty jsou také víc alfa než já, obávám se,“ pronesl s úsměvem.

„Nové studie ale prokazují, že když je jedinec vnímaný jako typ alfa, znamená to pro něj hendikep, pokud jde o kariérní postup na vyšších pozicích a dlouhodobé partnerské vztahy. Vedení spíš upřednostňuje tichý klid a diplomacii s analytickým mozkiem a vztahy vyžadují stabilitu s vřelostí a humorem.“

„Pane!“ Výkřik se ozval z křoví u vrat na začátku příjezdové cesty.

Connie a Baarda se přesunuli k policistce, která na ně zavolala, a zůstali od ní stát v dostatečné vzdálenosti, aby místo nálezu nenarušili.

„Co jste našla?“ zeptal se jí Baarda.

„Botu, jen levou. Určitě dámskou, a odpovídá popisu, který nám poskytl manžel pohřešované.“ Policistka zvedla ruku v rukavici.

Z konečků prstů jí visela světlá nazouvací teniska, takřka neošoupaná a neobnošená. Byla skoro nová a v hlině neležela dlouho, usoudila Connie.

„Jsou na ní nějaké kapénky krve?“ zeptala se Baardy, který udělal pár kroků vpřed, aby si ji prohlédl.

„Nic viditelného. Můžete mi ukázat, kde přesně jste ji našla?“

Policistka namířila prstem asi metr od svých nohou, zhruba dva metry od kraje podrostu.

„Takže jí buď odletěla, když kopala nohama a vzpírala se, nebo si dobře uvědomovala, v jaké situaci se ocitla, a tak nám chtěla vzkázat, že odsud zmizela proti své vůli, a zahodila ji úmyslně. Únosce nemohl Elspeth pustit a riskovat, že ztratí drahocenný čas proto, že bude hledat její botu,“ uvažovala Connie.

„Takže se usídlíme u ní doma a budeme s manželem čekat na telefonát s požadavkem výkupného,“ poznamenal tiše Baarda.

„Pokud je to klikačka,“ podotkla Connie. „Ono to závisí na tom, co od ní únosce chce, že? Hodíte mě do hotelu? Potřebuju si sepsat poznámky.“

„Hned? Neměli bychom jet informovat rodinu a svolat na stanici brífink? Sepisování postřehů si většinou nechávám na večer.“

„Vy jste policista, inspektore. Držíte se protokolu, účastníte se porad, dělíte se o informace, prověřujete stopy. Já mám v popisu práce něco jiného.“ Přešla k jeho autu, nastoupila na sedadlo spolujezdce, zapnula si bezpečnostní pás a dvakrát jím škulba, aby zkontrolovala, že je zajištěný, zatímco Baarda si sedl za volant.

„Jen jsem měl za to, že budete chtít být do všeho zapojená, jak jen to půjde. Že čím víc informací budete mít, tím lépe, rozumíte mi, a že si budete chtít pohlídat, aby nikdo nic neopomněl.“

„Jsem tady, abych vám vykreslila portrét člověka, který stojí za Elspethiným zmizením. Usuzuju, že jde o muže, ale může za tím stát i žena, pokud se jedná o vydírání, pomstu nebo pokus o to odvést naši pozornost od jiného trestného činu. Tím by mohlo být cokoli od pojišťovacího podvodu po korporátní machinace, v závislosti na jejich konexích.“

„Ihned pokračovala dál: „Můj úkol je obvykle mnohem jednodušší. Když máte šňůru těl, dají se tam nalézt vzorce, podobné rysy obětí či okolností. Ani tehdy se nemůžu nechat rozptylovat protokolem, postupy a policejním politikařením. A v tomto případě střílím skoro naslepo. Takže si to potřebuju celé znovu probrat a pokusit se, abych si tu mzdu tady zasloužila. Ale to mi uprostřed shonu, který na policejní stanici asi vládne, určitě nepůjde. Všechno, co bych měla vědět, mi sdělíte pak vy, budete takový můj filtr.“

Baarda vyjel a vděčně mávl na strážníky, kteří mu ustoupili z cesty, aby mohl projet.

„Bylo mi řečeno, že jste dlouho spolupracovala s FBI. Proč jste se sama nikdy nestala agentkou?“

„Však jsem o tom snila.“ Connie zírala z okna na strakatý vřesovec u krajnice, který mizel v křovicích opodál. „Překazila mi to ta achromatopsie, tak jsem si vybrala profesi, která mi umožňuje pracovat s jejich interními profilujícími odborníky.“

„Co vám chybí?“ zeptal se najednou Baarda.

Connie se na něj zadívala. Otázka to byla vágní, ale laskavý soucit v jeho tváři jí napověděl, co tím myslí. Ubrala na svém obvyklém strohém tónu, vědomá si toho, že její profesionální přístup hraničí s ledovostí. Byla to persona, kterou si vypěstovala, aby s ní odrážela institucionální mizogynii, s níž se během své kariéry setkávala, a nemalou povýšenost, když se lidé dozvěděli, že je „zrakově postižená“. Člověk, jenž daná slova pronesl, se z místnosti vypařil brzy poté, co mu na to řekla své, a už nikdy se v jejím týmu neobjevil.

„Hlavně taková ta kliše. Zářící vánoční světýlka, vlny, když se začne měnit počasí. U rodičů jsem vždycky sedávala na zadní verandě a hodiny pozorovala moře. Teď mi to všechno splývá.“

Na chvíli se zamyslela, aby otázku zodpověděla co nejlépe. Baarda zůstal zticha, přestože většina lidí by cítila potřebu tu pauzu nějak vyplnit. Za to, že byl schopný danému pokušení odolat, v jejích očích stoupl. Byla toho názoru, že na základě takových titěrných, avšak zásadních detailů lze muže posuzovat a hodnotit.

„Třpyt rubínu. Nespočet odstínů zelené na jediném stromě. Obrazky Země z vesmíru, ráda jsem obdivovala tu naši malinkatou hroudu v galaxii ve vši její úchvatné kráse. Když jsem byla malá, rodiče mě vzali na výlet do Grand Canyonu. Dostala jsem předtím svůj první foťák. Mohlo mi být tak deset. Každopádně jsem zrovna měla umělecké období, takže každá fotka, kterou jsem pořídila, byla černobílá. Rodiče mi můj oblíbený snímek dali vyvolat ve velkém formátu a zarámovat a já jsem skoro celou pubertu usínala s pohledem upřeným právě na něj. Teď sakra lituju, že jsem to nevyfotila barevně. Je to moje jediná vzpomínka na Grand Canyon. Ta zatracená černobílá fotka. Je to jedno z nejkrásnějších míst na světě, a já si ho nedokážu vybavit v barvě. To je ironie hodná nějaké básně, ne?“

„Mně by chybělo to, jak se mému irskému setrovi rozzáří srst, když se do ní opře světlo,“ prohlásil Baarda.

Connie se zasmála. „To je úžasný obrázek. Jak se jmenuje?“

„Ešus. Udělali jsme tu chybu, že jsme výběr jména nechali na naši tehdy čtyřleté dceři, a to bylo v té době její oblíbené slovo. Ale slib je slib. Čím víc jsme se jí snažili přemluvit, aby zvolila něco... vhodnějšího pro psa, tím zarputileji si za tím stála.“

„Bože, vy musíte nahánět irského setra po parku a křičet přitom Ešuse? Nic lepšího jsem v životě neslyšela.“

„Nedostanu se teď domů za ním a dětmi tak často, jak bych rád.“ Hlas mu náhle zeslábl.

„Proč ne?“

„Znáte to, život, něco to pokaždé zhatí.“

„To jsou kecy. Něco vám může překazit golf, návštěvu u tchyně nebo pravidelné docházení k chiropraktikovi, ale život se vám přece odehrává hlavně doma. Co by vám to mohlo zhatit?“

Pokrčil rameny. „Moje žena má momentálně nemanželský poměr. Nic přede mnou neskrývá. Nepokouší se to nijak zatajovat, čehož si cením. Připadalo mi, že bude snazší dát jí prostor, aby se rozhodla, co chce.“

Connie ani na chvíli nezaváhala. „Pořád ji milujete?“

„Myslím, že ano,“ přiznal.

„Víte, s kým ten poměr má?“

„S jedním kolegou z našeho operačního oddělení. Tím pádem je to pro všechny trochu trapné. Patrně proto byli v práci vděční, že mě uklidili sem.“

„No ty kráso, Baardo,“ vyhrkla Connie a hvízdla. „Nemyslíte, že pod tou vzorně uhlazenou fasádou třeba potlačujete vztek?“

„Ne, vůbec. Zjevně jsem jako manžel nedostál svým povinností, to mi celkem jasně vysvětlila, tak co jsem měl čekat? Musím si přiznat, že na tom mám svůj díl viny.“

„S tím opatrně,“ varovala ho. „Převzetí viny za jednání někoho jiného dovoluje té druhé osobě ospravedlnit si vlastní pochybení, aniž by se musela jakkoliv zodpovídat. To vážně nestojíte o to, aby se taky kála?“

„Neznáte ji ani mě.“

Connie se na něj podívala. Měl zaťaté čelisti a křečovitě svíral volant.

„Omlouvám se, to bylo hrubé. To mi vůbec není podobné. Doufám, že mi...“

„Přestaňte,“ skočila mu do řeči Connie hlasem jen o fous hlasitějším, než bylo tlumené předení motoru. „Omluvit bych se měla já. A tím bych to vzájemné svěřování pro dnešek utnula, co říkáte?“

Baardovi se rozezvonil telefon. Přijal hovor na hlasitý odposlech.

„Pane, tisk nás bombarduje žádostmi o vyjádření k případu. Nevím, jak se to k nim dostalo, ale vědí o naší pohřešované, včetně její totožnosti a konexí.“

„Do hajzlu,“ tlumeně zaklela Connie.

„A Elspethinu manželovi právě volal únosce. Požaduje pět milionů liber v padesátilibrových bankovkách. Máme čtyřicet osm hodin. V pozadí byla slyšet Elspeth Dunwoodyová, jak říká: ‚Pomozte mi, prosím. Máme potvrzeno, že je to její hlas. Jejího tchána jsme již informovali. Snažíme se zjistit, odkud pachatel volal, a pracujeme i na tom výkupném.‘“

„Výborně,“ řekl Baarda a ukončil hovor. „Tak teď už se tím nemusíte zabývat. Vypadá to, že máme všechno, co potřebujeme.“

„Až na Elspeth,“ zamumlala Connie. „Jaká je podle statistik šance, že ji za těchto okolností najdete živou?“

„Případů únosu živé osoby máme tady ve Velké Británii v průměru padesát až osmdesát ročně. Většina dopadne dobře.“

„A kolik ne?“

„Hrстка,“ odpověděl. „K úmrtí dochází zpravidla tehdy, kdy už únosci dýcháme na krk a dotyčný zpanikaří a dojde k závěru, že bude jednodušší, když za sebou nezanechá svědka, který by ho mohl usvědčit.“

„Chudák Elspeth,“ vzdychla si Connie. „Doufám, že tohle neví.“